

*Začíná jaro, sluníčko svítí
na louce kvete a voní kvítí.*

*Já našel na louce malé ježky
ale vymýšlet tuto báseň o jaru bylo tak těžký.*

(D. Veverka, 6. A)

Jaro

*Když se ráno probudím,
venku jaro uvidím.
Koukám sem a koukám tam,
jaro, kde se podívám.
Ptáčci vysoko létají,
a k tomu hlasitě zpívají.
Jaro je tak krásné,
každé srdce žasne.
Plno květin kolem nás,
jaro má i více krás.*

(J . Žitná, 6. B)

Jarní snění

*Když něco, nebo někoho zoufale chci vidět,
ptám se sám sebe:
Co mám dělat? Jak to přežiju?*

*Ptám se sám sebe už několik měsíců.
Pořád neznám žádnou odpověď.*

*Mou jedinou nadějí je bojovat.
Sny se nesplní tím, že si je budu přát,
ale že je budu uskutečňovat,
dokud nedostanu to, co chci!*

*Doufám,
že jednoho dne se to splní,
dělám pro to vše, co mohu,
více už nejde.*

*Mé přání skončilo uzavřené v krabici,
sice je to doba,
ale nemohu zapomenout,
na to co chci!*

*Sny se nesplní tím, že si je budu přát,
ale že je budu uskutečňovat,
dokud nedostanu to, co chci.*

*Volám do nebe,
ale je vysoko
a navíc je pozdě,
můj sen mi zakryly mraky
a kapka deště,
co padá z nebe,
skončila na mé tváři
a je tam navždy!*

*Život jednoduše nemá cenu
a teď to vím naprosto jistě!*

Bolí to

Spolu jsme kráčeli pěšinou,
než odešel mi za jinou.
Spolu jsme hvězdy počítali
a kolem sebe se nedívali.
A teď je konec všeho
já neteskním pro něho.
Já bez ducha jen tiše ležím
a ve snu tou pěšinou běžím,
kde my jsme hvězdy počítali
a kolem sebe se nedívali.
My ve vánku jsme létávali.
krásy světa jsme poznávali,
pak na koních jsme jezdívali,
naše problémy zazdívali,
na první má se těšili.
Ale láska zmizela ve chvíli,
kdy odbila půlnoc a 1. května
jeho láska k té jiné vzlétla.
Růžová třešeň je spojila oba,
v mé duši po nás dvou zbyla jen zloba.
Pod tou třešní se políbili,
tím touhu k sobě pocítili.
A drželi se za ruce...
Mé slzy odpluly v potoce,
v potoce ledovém jak jeho ruce,
než vyrval si ho z těla,
tentokrát teskním hluboce,
v žalu se utápím celá.
Ona si jde po jeho boku,
do vlasů šeptá mu,
neztrácí slov a ani kroků,
hraje si před ním na dámu.
Já se na ně jen dívám z dálky,
slzy mi tečou po tváři,
cítím se jak uprostřed války,
kde bojují dva císaři.
Už nemůžu!
Už nechci dál se dívat,
jak na té třešni jim slavím zpívá.
Jak trylkuje,
a raduje se z jejich touhy.
On ale nevím, že pro mě je žal pouhý.
On asi zapomněl,
že k naší lásce nám taky tiše zpíval.
Sic nebyl máj, mně však celý svět splýval.
Splýval a smrsknul se na dvě krásná slova -
TY a JÁ. To, co už nevzejde znova.

Bolí to čím dál víc,
mé srdce chřadne.
Jako když třešeň na zimu zvadne.
Jako když slavík do tepla odletí,
tak strašně moc mi chybí Tvé objetí.
Teď chodím sama třešňovou pěšinou.
Ty chodíš jinudy, Ty chodíš za jinou.
S jinou teď počítáš tisíce hvězdiček,
vás dva teď kolébá měsíček.
Končí nám jaro,
třešeň už odkvétá,
chtěli jsme spolu zůstat až do léta...
I slavík už poznal, co je to láska.
Byl jsi to Ty.
Teď jsi však vráska.
Stále tě miluji,
stále to vím.
Stále chci žít,
však teď už jen sním.
Bez Tebe to není prázdné žití,
je to jen jako ve váze kvítí
bez vody, bez vzduchu, bez trošky citu.
Asi jak klíče k prázdnému bytu.
Mé srdce jen těžko všechno to snáší,
ostatní city tím jenom plaší.
A copak Tvé srdce, co pořád hledá?
Má láska se do něj už zasít nedá?
Má láska se do něj už prostě nevejde?
Tak jako u Tebe, i ona odejde?!
Tak jako Ty, i ona mě opustí?
Duše tu samotu bez lásky dopustí?
Nyní už vím, co mé srdce žádá,
tak jako věřím, tě mám tě ráda.
Beru si žiletku.
Srdce to chápe.
Suše to pochopí,
jen rozum zmate.
Nechci a nebudu dále se trápit
pro to, co jednou jsem musela ztratit.
Srdce teď pláče
v temnotě bez svíček
a na mé ruce je pár malých kapiček,
ta rudá barva mě v tom teď nenechá,
já však teď stoupám nahoru do nebe,
život je nanic, nechci žít bez Tebe!

(B. Mrázková, 8. A)

Niki

*Za svitu měsíčního světla,
ve tmou prochládlé zahradě,
tam květina rozkvetla,
maje své místo na hradě*

*Svůj půvab rozsévá v krajině
kde hvězdy na nebi plují,
však jedna je na vině,
že na zemi každý ji vidí*

*Poznat takový skvost,
kdy všechen lid o něj stojí,
zahod' svou nevědomost,
co s rozumem se pojí*

*Ona druhým sluncem na nebi je,
a svítí nám v těžkých nocích
svým úsměvem vše zlé přebije,
krásu spatříš v jejích očích*

*Dalším veršem začínám,
však slov už bylo dost,
konec mého čtyřverší,
Nikolce pro radost =)
(F. Šalanda, 9. B)*

*Známe ji všichni,
Máme to v povaze,
Terka a bikiny,
Plus daňový poradce,
Z obratu i příjmu
Tak ho radši vyjmu,
Srandy konec,
Jdeme na věc!
Terka to jest boží dílo,
Sedmý den se na ní pracovalo,
Krásná víla se probouzí,
Laskavost zavane zemí,
Bez ní večer nezačne,
Trpělivě počká i daňový poradce,
Její lадná postava,
To bude pane oslava!
Terka,
to je prostě skvělá holka!
(F. Šalanda, 9. B)*

*Je chladný den a vítr vane,
Všechno kolem ladně plyne.
Vtom ji mé či spatří v dáli,
Vše se najednou vzdáli.
Vítr utichne, rostliny rozkvetou,
jako by se vše točilo nad tou osobou.
Ona je jako příjemný déšť do sucha,
zářivý úsměv nikdy nesundala,
Pozor však na slova, ta mohou jen poškodit krásnou podívanou,
Vol dobře co řekneš, jinak budeš navždy zavržen tou krásnou vílou,
Všichni víme o kom je řeč,
jméno jméno její jest,
A tak končím báseň svou,
Slovy : Nashledanou
(F. Šalanda, 9. B)*

Vycházka

*Když si vyjdu na procházku,
se svým pejskem na provázku.*

*Tráva se zelená,
vidím tu jelena.
Jak se pase na pasece,
laně zatím pijí v řece.*

*Když jdu kolem rybníka,
vidím tady vodníka.
Né, to není vodník,
to žáby obsadily rybník.*

*Vodní ptactvo pořádá zde závody,
kdo umí hezčí šipku do vody.*

*Lesní cesty provonělo jarní kvítí,
motýl se zapletl do pavoučích sítí.*

*Zem už není pod bílou peřinou,
vůně jara se šíří krajinou.*

*Jaro mi vdechne úsměv do tváří,
s paprsky slunka, které zazáří.*

(I. Rossenbachová, 8. A)

Ona

*I bloumal jsem jednoho úsvitu
při vynořování Slunce
když jsem v rohu, v tmí
spatřil onu siluetu*

*Stačil jeden zlomek té krásy
a ta ve mne probudila cosi
jež jsem nezkusil*

*Ona vystoupila zpoza stínu
a já jsem se v mžiku zahleděl
do té neznámé krásky
aniž bych o tom věděl*

*Měla vlasy rusavé
kudrlinkami proplétané
a obličej to samé*

*Ona svůj úsměv dala
a já jí ten můj
a tu ke mně přikročil Amor a řekl:
Nechod' a stůj!*

*A Náhle jsem svoji mysl zbystril
a pohlédl jsem do očí mé Lásky
v srdci mém zaplanul žár
toť říkám bez nadsázky*

*Shlédl jsem ji odshora dolu
a na tu chvíli nikdy nezapomenu*

*Ona se na mne podívala pohledem
jež přiváděl mne k šílenství,
leč zároveň i ke štěstí*

*I opět sestoupil bůh Lásky:
Představ si ji, ukloň se jí
vždyť jen zoufalec se toho bojí*

*A tak přistoupil jsem
k té spanilé osobě
jež mne okouzila svým jasem
abych jí dal vědět o sobě*

*Byla na mne laskavá a milá
hodná a přívětivá,
leč cítil jsem, že něco není v pořádku*

*Možno u mne svým tělem byla,
ale svoji duší cestovala
někde jinde po světě
u jiného hraběte*

*Řehot koní se tu ozval
a já cítil prohru
někdo jiný ji již pozval a já zůstal sám*

*A opět Amor pozdě poradil:
Měl jsi ji políbit,
a srdce mé od jejího odpojil*

*A tak moje duše uskomírá
a všechna srdce v království Míra
mimo mého*

DOSLOV

*Vím, že jsou lidé ducha žárlivého
a proto cituje Alighieriho:
Kdo jednou lásku okusí
musí ji hlásat všem*

*A nakonec, nehledejte smysl této básně,
jelikož láska je beze smyslu*

(J. Rutsch, 6. A)

Čekání jara

*Těším se až bude jaro,
ó, to bude ráj,
pocítím lásky desatero,
láskou bude voněti, celý širý kraj!*

*Tam, kde kytky odkvétají,
a ráno chodí rosou,
je pravá nálada jarní,
která kvete láskou.*

*Při májovém slunečním svitu,
pocítil jsem dotyk od tebe na mém rtu.
Jarní krása zlobu kryje,
slunce už nás hezky hřeje.*

*1. Máj, přec lásky čas,
snad tě stihnu políbit včas!
(P. Kult, 6. A)*

Láska

*Láska je to dar z nebe,
pro děti i pro tebe.
Ty jsi krásný i ty jsi krásná,
líčení ti v tom pomáhá.
Děti máš já taky,
hrát si budou s kašpárky.
Ptáci zpívají na stromě,
mám dáreček pro tebe.
Nevím co by nás mělo rozdělit
žádnou lež nešidit.
(Antošová, 6. A)*

Jaro

*Na louku za kterou stromy se tyčí,
vzběhli skřítki a všichni křičí.
„Jaro je tady! Zima skončila!“
Tančí a zpívají, hrají si s míči.
Šíkula hlídá je... na křídlech motýla.
(Valentová, Zemanová)*

Přichází jaro

*Na jaře jsme vyšli ven
a tam byl krásný den.
Slunce krásně hrálo
kytky pěkně rostly
zimy bylo málo
s pomlázkou jsme vyšli.
Na zvonky jsme zvonili
dívky se nás lekly
košíky jsme nosili
holky strachy klekly.
Dostali jsme koledu
k tomu hezká vajíčka
koukli jsme na zahradu
běhala tam slepička.
(M. Hrdlička, 7. A)*

Jaro

*Je teplo jaro je
Velikonoce si přejeme
kytky rostou
mláďata se líhnou
slunce krásně hřálo
a Velikonoce byly co by dup
a prázdniny s nimi co by dup.
(J. Šulc, 7. A)*

*Láska je mocná čarodějka,
je to velká života zlodějka.
Někdy krásná někdy zlá
ale právě teď je má!*

*Láska protivná i milá,
láska více podob mívá.
Za každý rozbitý vztah jeden nový,
ale kde jsou ty lidi kdo ví.
Milion střípků z jednoho srdce,
hodně lásky v jarním roce!
(D. Cinková, 7. B)*

*Básničku o jaru psát,
lehké se vám může zdát
není to však žádná láce,
je to vážně těžká práce.*

*O jaru a o lásce
těžko něco říká se.
K jaru láska patří tak,
jako k slunci jarní mrak.*

*Nechci skládat levné rýmy,
ikdyž k jaru patří šprýmy
jako k lásce patří mládí,
tak i jaro mládí svádí.*

*Jaro k lásce mládí svádí,
proto teď se máme rádi.
Je to vážně krásný čas,
za rok jaro přijde zas.
(D. Cinková, 7. B)*

Voňavá jarní láska

*Slunce paprsky probouzí
pohled na rozkvetlou louku povzbudí
„vůně jara“ zamilované láká
dokonce otáčky, včelky i čmeláka*

*„Láska“ je hluboký cit
jaro tu již chtějí mít
zamilování hřejivé paprsky ocení
polibkami se hnedle odmění*

*Třpytivý potok píseň zpívá
i vydra se s „láskou“ usmívá
pohádkově ptáčci zpívají
mladí randí v parcích potají*

*Skvostně kvetou sněženky a petrklíče
na hřištích jsou slyšet míče
Chlapci se před dívky předvádí
„z lásky“ k nim blbnou a dovádí*

*Láká všechny „vůně lesa“
mlha pozvolna klesá
srnka za srnečkem hledí
liščata si v noře medí*

*Kam se kouknu je tu „láska“
veverka baští ořech a tak mlaská
Ne ne ne, je to chlapec s dívkou
při líbání se k sobě tisknou
(T. Smetanová, 7. B)*

Jaro

*Na jaře se pod sněhem
petrkliče klubou ven.
Hurá, sláva sluníčko
raduje se všecičko.*

*Sněženky i bledulky
zelenají se u stodůlky.
Všechno volá hurá,
hurá za námi
je zima krutá.*

*Mladí, staří,
holky, kluci
na zahrádce
mají práci.*

*Všechny zkrátka
dokola sluníčko
už zahřívá.*

(J. Palička, 8. A)

Krásný jarní den, kdy splnil se každý sen

Byl to ten krásný jarní den,
Kdy splnil se náš velký sen.
Konečně potkala jsem člověka,
A věděla, že je to láska veliká.
V tu chvíli jsem byla nejšťastnější,
Možná to dělalo prostředí zdejší.
Hleděli jsme si do očí,
A doufali, že to nikdy neskončí.
Tys ve vlasech mě vískal,
ikdyž každý okolo vřiskal.
Ty vískal jsi mě dál,
a tomu každému se smál.
My pozorovali na obloze ptáky,
Často přemýšleli,
Proč nemůžeme létat taky?
Vítr k nám zavál vůni jabloní,
Nebo něčeho jiného, kdo ví.
Dvojice, co ji ani smrt nerozdělí,
bývali jsme spolu od soboty do pondělí.
Celé noci spolu probděli,
celé dny spolu prosnili.
Tajemství před sebou neskrývali,
a přece na sebe láskyplně hleděli.
Svou lásku před jinými ukrývali,
oni své neštěstí na nás sváděli.
S tvými prsty já si hrávala,
bez tebe má duše již nestrádala.
Často sedávali jsme na náměstí,
Kde pozorovali nás policisti.
Pro náš věk neobvykle rozdílný,
Díky bohu zeptat se nás, byli líní.
Po čase stále cítila jsem tvou lásku,
Ale bála se, že už visí jen na vlásku.
Já měla strach,
Že v tvé mysli se skrývá vrah.
Ten však zabíjel mé srdce,
Velkými ranami, prudce.
Tehdy při loučení do našeho objetí,
Již nevstupovalo převážné dojetí.
Zahltila ho zášť a zloba,
Já nechtěla od tebe slyšet zlá slova.
Dlouho mé srdce smutnělo,
Po tom tvém se mu zželelo.
Že opustilo ho bez rozloučení,
Teď nastavují se mu ramena pro vybrečení.
Jenže ono chce jen to tvé,
Považovat za pouze své.
Ale to se už nikdy nestane,
Mé srdce již naplno nevstane.
Protože to tvé mu dalo kudlu do zad,
Co víc už jen k tomu dodat.

(A. Krajáková, 8. A)

Jaro

*Jaro, jaro už je tu a s ním krásné kvítí.
Touláme se po venku s velkou jarní chutí.
Všude kolem krásně je, až se chvějí koleje.
Každý den se chodí ven, koukat na ten
krásný den. Když je jaro jako sen chodím
pořád znovu ven. A když se jednou nechce
ven, jaro za mnou přijde sem.*

(A. Kocmanová, 8. B)

Jaro

*At' je teplo nebo zima,
venku je nám vždycky prima.
Když je sníh tak lyžujem,
bobujem a sáňkujem.
Ovšem mrazu bylo dost
a my máme z toho zlost.
A proto se ptáme
čím to jaro přivoláme.
(H. Skalová, 8. B)*